

s minden
matók :

el. Második
en, 30 szí-
1 firt 70 kr.
Történeti
ettebb ifju-
Színes ke-
1 firt 80 kr.
beszélés az
es kemény
1 firt 80 kr.
es kemény
entin. — A
Thimóth és
csodaorvos.
karthausi
y. 70 kr. —
r. — Wal-
A galam-
70 kr. —
A légy. 70
trik. 70 kr.
yi lakos. 70
. — A jó
jobb örök-
70 kr.
Pierette, a
élet veszé-
koszoruzott
fordította
l. Kemény
60 kr.
Frak. Tanul-
2 éves gyer-
nyyel 1 firt.
et jelesebb
k színezett
mfiak és kis
vü bácsi. A
nár. Színes
60 kr.
ek és ifjak-
es táblába
1 firt.

ett köte-
3 firt.

aeum-épület.
társulat.

... MINDENFÉLE SZÉP JÁTÉKOT TALÁLT. (Lásd a 406. lapon.)

XXIX. kötet, 26. szám.

Ára negyedévre 1 firt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1885. december 27-én.

ANIKO KARÁCSONYA.

— Beszélyke. —

(Képpel a czimlapon.)

GYAN, ugyan Anikó, már hogy tud ennyire durczáskodni? Épen ma, ezen a kedves napon, mikor mindenki vidámságra készül!

— Persze, készül, mindenki készül, csak velem nem törődik senki, reám nem gondol senki, engemet nem szeret senki!

És ezt oly kétségbeesetten mondta Anikó, hogy a kő is megszánta volna. Így hát annak az öreg dadának bizonyosan még a kőnél is keményebb volt a szíve, mert ő nem szánta meg, hanem ellenkezőleg, boszusan mondá:

— Ez már bizony csunya beszéd, meg is érdemelné, hogy ne szeresse senki. Uram fia! mindnyájan örvendünk a kedves Karácsonyestnek és ime, ez a rosz kis Anikó milyen garabonczás lett! No de hiszen megtudja ezt a Jézuska, majd nem is hoz a rosz gyermeknek semmi ajándékot.

— Oh, tudom én azt ugy is, hogy nem hoz! Most mindenki csak Arankával meg Jenővel van nagyra! Én nem kellek senkinek, hát jól van, nem bánom!

És a gömbölyű arczoska kipirult a szenvedélyes haragtól szemei tüzesen villogtak, csakhogy kis szácskája meg veszedelmesen kezdett elgömbülni, épen mintha sirásra akart volna fakadni. De csak azért sem sirt, nem, csak azért sem, ne gondolják, hogy ő busul azon a sok igazágtalanságon, mely rajta két nap óta történik. Hiszen ugy is hiába volna minden. Eddig az öreg dada volt mindig hü-

séges pártfogója és védelmezője, még olyankor is, mikor bizony-bizony nehéz volt valamely hamis kis csínyt megvédelmezni; de most az is ellene fordul, nincs már itt senkije a házban.

No's nem mondom, hogy Anikónak valami kicsike oka nem volt a panaszra. Eddig ő volt a kényeztetett kedvence mindenkinek, de két nap óta csakugyan keveset gondoltak vele. Ennek pedig sokféle és nagy okai voltak. Először is tegnap megjöttek a városból Aranka és Jenő, kik ott iskolába jártak. Hónapok óta távol voltak s persze a szülők örültek a viszontlátásnak, aztán meg sok mindenféle beszédjök is volt a két nagyobbik gyermekkel az iskolai meg más dolgokról, melyekhez a kicsi Anikó nem értett s melyeket nem volt szükséges hallgatnia. Minduntalan azt mondták tehát neki:

— Menj a szobádba, Anikó, mulass a képes könyvvel, vagy a Vicza bábuval.

Hogy ne busulta volna el magát Anikó! De ez még semmi! Aranka és Jenő végre sem lehettek mindig ott a mamánál, maguk is szerettek szaladgálni erre-arra, eljárni látogatóba a régi ismerősökhöz, kiket oly rég óta nem láttak. Anikó azt hitte, most megint rajta a sor. De biz' ő megint csak hiába ment a mamához, és hiába akárkihez a házba, mind csak azt mondta: nem ér rá, sok a dolga, a mi persze igaz is volt, mert nagy sütés volt, a szobákat rendezgették, karácsonyfát készítettek, vendégeket vártak. Szóval, ezer dolga volt mindenkinek és így Anikóval senki sem törődhetett.

Meg is mondták ezt neki, de már ezt Anikó el nem hitte. Már ugyan, hogy

lehetne sürgetősebb dolog, mint az, hogy neki töltsék a kedvét?

— Viselje magát szépen, inté újra a dada, mert különben nem fogjuk szeretni.

— Jól van, hát elmegyek oda, a hol szeretnek... igen, elmegyek és soha sem fognak többé látni.

— Jobb is lesz, ha csak akkor látjuk, mikor megint a régi jó Anikó lesz.

Ezzel az öreg dada ott hagyta Anikót és ment a konyhába, segíteni a sok sütés-főzésnél. Anikó megint egyedül marad, csupán a kedvencz bábuja volt mellette. Csakhogy ez nem tudott beszélni, nem vigasztalhatta.

A téli est korán leszállt, sötét lett a szoba és ezzel még unalmasabb. Kint az ablak alatt hólepel borította a kertet, de ott is csöndes, néma volt minden. Kint is bent is olyan szomorúnak látott Anikó mindent, oly elhagyottnak érezte magát. Testvérei oda jártak koresolyázni, ők boldogok...

Anikó sokáig nézett ki a fehér hóra, aztán fölkapta a Viczuskát és megölelte.

— Menjünk Viczuska... megyünk valahová, majd találunk szebb helyet, jobb helyet... mondtam, hogy elmegyek, hát azért is elmegyek. Te is velem jössz... ugy is mindig csufol Jenő, hogy csunya vagy... nem szeretnek téged sem, hát elmegyünk, ugy-e?

A bábu nem mondta sem azt, hogy igen — sem azt, hogy nem, de Anikó bizonyosan tudta, hogy a Vicza mindig azt akarja, amit ő, tehát beleegyezik. Neki készülődött tehát az utazásnak.

— Hideg van, föl kell vennem a köd-

mönkémet... kalapot is... Viczuskát is felöltöttem, meg ne fázzék.

Mikor ezzel elkészült, egy kicsit elgondolkozott, mi kellene még?

— Nagy podgyászt nem viszek, hanem a képes könyvemet elviszem... az nagyon szép... bekötöm a zsebkendőmbe és a karomon fogom hordani... aztán ha kedvem lesz, olvasok egy-egy mesét. Most pedig induljunk, most nem lát senki.

Az ebédlőn kellett átmennie. Ott már égett a lámpás, az asztalon pedig ott volt ez ozsonna maradéka.

— Egy kis utraváló nem fog ártani, ugy-e Viczuska? Ki tudja, mikor érek oda?

Hogy hová, azt maga sem tudta egészen világosan, csak arról volt meggyőződve, hogy jobb helyre megy. A képes könyvben olvasott ő már mindenféle mesébeli kastélyokról, hát bizonyosan talál olyanra. Onnan aztán vissza sem jó. Kissé megijedt ugyan, a mint ezt gondolta, mert éppen ekkor ráesett a tekintete egy képre, mely ott függött a falon s szeliden, jószágosan nézett le rá: a mama arczképe volt ez. Ha most a kép helyett a valóságos mama lett volna ott, Anikó talán mégsem tudta volna rászánni magát nagy terve végrehajtására; de a kép csak kép, nem foghatja meg a makranczos gyermeket és Anikó biztatta magát, hogy a képtől nincs mit félni.

— Az csak festve van... beszélni nem tud... a mama is csak Jenővel és Arankával beszél... engemet elküldöz... hát elmegyek.

Zsebre dugott egy darab kalácsot, egy almát, aztán megindult. A tornáczon

épen ekkor senki sem volt, észrevétlenül juthatott ki az udvarra, aztán a kapu elé az utra. Már sötét volt, csak a hó csillogott, ember pedig nem járt közel. Anikó egymaga állt ott a hóban.

Hogy egészen hiven mondjam el a dolgot, hát nem tagadhatom, hogy Anikó a mint ott állt egy maga a sötét estben, nem valami nagyon kellemes mulatságnak kezdte tartani az utazást és olyanformát is gondolt, hogy talán jó lesz visszatérni. Meg is tette volna, ha épen ekkor ott nem jár valaki az ajtóban.

— Meglát-nának... kitá-lálnák, hogy fölkészültem valahová s nevetnének, hogy visszatértem... azért sem té-
rek vissza! Megyünk, ugy-e Viczuska?

A Vicza nem felelt semmit, tehát nem volt kifogása. Most még csak azt kellett volna tudni, merre menjenek.

— Itt a főutczán nem megyek, mert Jenő és Aranka erre jöhetnek... megyek a kis sikátoron a kertek alá... ott még

talán a kis Jézuskával is találkozom... bizonyosan itt jár már közel... a kertek alatt kell neki járni, mert szép kis fákat hoz... majd elmondom neki, hogy otthon nem várhattam meg.

Ment, mendegélt, nem sokára ki is ért a szabadba, a kertek alá. A fagyos hó ropogott lábai alatt, a csipős esti szél pirosra fujta orrocskáját és kezei csakhamar fázni kezdtek. És el sem dughatta, mert egyikben a Viczát, másikban a képes könyvet tartotta. Eleinte nagyon gyorsan ment, de ez nem sokáig tartott.

Csakhamar olyan helyre jutott, a hol már nem volt ut taposva a hóban, bokáig merült el, el is bukott akár-

hányszor és néha-néha majdhogy sirva nem fakadt.

— Nem sirunk, ugy-e Vicza? Nem szabad sirni!

A Vicza nem sirt, az bizonyos. De az is bizonyos, hogy Anikó nem sokáig győzte vitézséggel. Egész testében didergett,

KARÁCSONY ESTÉJE. (Lásd a 413. lapon.)

fáradt volt, félni is kezdett a sötétben és hiába nézegetett szét, nem látott senkit, semmit, hogy bátorságot meritett volna. Fogalma sem volt róla, hol jár; annyi bizonyos, hogy még soha nem járt ezen a tájon. Azt hitte, legalább is száz mér-földnyire van már a falutól.

— Ha eltévedek... ha nem jutok el sehova... mit csinállok itt a hóban, éjszaka!

Most már csak ez az ijesztő gondolat járt a fejében. Hiába várta, hogy a Jézuska jöjjön szembe és utba igazítsa.

— Talán haragszik is, hogy elmentem hazulról... talán jobb is lett volna otthon maradnom... olyan jó meleg a szoba... és mostanig talán már ott is jár a Jézuska és elhozta a szép karácsonyfát, én pedig nem látom, nem kapok semmit. Oh minek is mentem el!

Minél tovább gondolkozott, annál kevésbé tudta magának megmagyarázni, hogy hát miért is ment el?

— Durcás voltam, haragudtom... irigykedtem... Oh, milyen rossz voltam! És most itt vagyok a hóban, farkasok jöhetnek, széttépnek, vagy pedig megfagyok itt a hidegben... a képeskönyvemben láttam egy kis gyermeket, a ki így megfagyott!

Ekkor aztán teljesen vége lett a bátorságának és hangosan sirva fakadt, majd segítségért kezdett kiáltozni. De ezt nem hallotta senki

Csüggedten, kimerülten vánszorgott tovább, maga sem tudta, merre. Egyszerre harangszót hallott, még pedig nem is ugyan messziről. S hogy föltekintett, látta, hogy egy domb közelébe jutott, a dom-

bon pedig templom áll s ennek ablakaiból világosság sugárzik, a toronyból pedig harangzás hallatszik. Ez a domb a templommal együtt nagyon ismerősnek látszott Anikó előtt... mintha már sokszor járt volna ott a falu végén, domb tetején levő templomban.

Ott van az a szép oltár... ott van a Jézuska szobra... ott szoktak imádkozni. Odamegyek, megkérem a Jézuskát, segítsen rajtam... bocsássa meg csak most az egyszer hibámat, soha, soha sem leszek többé olyan rossz, engedelmeskedni fogok a jó mamának, a ki most bizonyosan keres és aggódik miattam!

És teljes bűnbánattal kis szívében kapaszkodott föl a dombra, a templom ajtajához. Az ajtó nyitva volt, de a templomban még nem volt senki, mert még csak elsőt harangoztak a karácsonyesti misére. Anikó félénken lépett be és oldalt egyik oltár mellett letérdelt, aztán szépen nagyon szépen kérte a Jézuskát, bocsássa meg hibáját, vezesse vissza jó szüleikhez.

Olyan fáradt, kimerült volt, hogy nem bírt sokáig térdelni, lehanyatlott és végig dőlt az oltár lépcsőjén... aztán mintha a Jézuska leszállt volna hozzá... majd úgy érezte, mintha vinnék... vagy talán röpül, aztán sokáig nem tudott semmiről semmit, hanem mikor fölébredt, hát — otthon volt a maga jó puha meleg ágyacskájában. És mellette ült aggódó arccal a jó mama.

— Oh édes jó mamácska! Ugy-e, a jó Jézuska hozott haza, megbocsátott? Nagyon szépen kértem... megfogadtam neki, hogy soha sem leszek többé olyan rossz!

El kellett mondania mindent s bűnbánólag kért a mamától is bocsánatot, mikor megtudta, hogy nemcsak magának okozott bajt, hanem a többiek örömét is megzavarta, mert aggódtak eltűnése fölött, mignem a templomban járt emberek ráismertek. Mély álomban találták és haza hozták.

A jó mama megbocsátott és így szólt:

— Mivel úgy látom, hogy oktalan makrancosságodért eléggé meglakoltál és most már őszintén akarsz javulni, tehát megbocsátok, és amit a Jézuska neked szánt Karácsonyra, meg is kapod.

Csakugyan, mindenféle szép játékot talált Anikó, mikor fölkelt. (Lásd a képet a ezimlapon.) Olyan öröme volt, hogy minden kiállott szenvedését elfelejtette, csak a fogadalmát nem, hogy ezentul ovakodni fog a duzzogó makranczoskodástól, mely oktalanságra vezet.

Azóta nem is rontotta el többé magának és másoknak a karácsonyi kedves ünnepet.

BÚBOSKA.

Kedves Forgó Bácsi!
 ÖSZÖNET a kedves meglepetésért! Gyermekeim nagyon örültek Czézárnak, én meg alig vártam és így, megvalom, nemcsak gyermekeim örömeinek, de annak is igen örültem, hogy igénytelen soraimat kegyed olyan szívesen fogadta. Ezt az örömet óhajtottam megköszönni kegyednek, a mit Irmám kiséjtett és könyörgésre fogta a dolgot, mondván: »Irjon mamakám Forgó Baecinak és küldjön megint egy kis, »gyorsan sültet« — írjon a Búboskáról!»

Kegyed engem a jóságával már anynyira elkapatott, hogy — szíves fölszólítása

szerint — irok ugyan, de tárgyat cserélve. Czézárról most nem tudok valami olyan különöset, amivel érdemes volna a »Kis Lap« terét elfoglalni, hát beszéljünk a »Búboskáról.«

Mikor Imrém két éves volt, kaptunk a tejesasszonytól két kis csibét. A gyermekek véghetetlen szerették őket, de egy-két nap mulva Imrike — csupa szeretetből — agyonszorította a kis sárgát, ami fölött Irmuska kétségbeesetten jajgatott: »Vége! vége! Nincs többé! Oda a kis pipi!« De a piczi Imre ezen nagyon csodálkozott és mindenkép törekedett testvérkéjét lecsillapítani, folyvást azt erősítve, hogy: »Megvan, *nem mult el* a kis pipi!« Azt hitte, hogy ha nem mult el, akkor meg van; hogy *kimult* vagy kiadta páráját, azt még nem bírta fölfogni. No de megmaradt a gyönyörű kis fekete búbos, a melyet aztán sikerült is Imriske szenvedélyes szeretetétől megőrizni; nevedett is szépen és nagyon ragaszkodó volt. A konyhában egyedül meg nem maradt; ezt anyyira vitte, hogy ha vasárnaponként egész napra elmentünk a né-némhez, a Búbost magunkkal kellett vinni, mert egész nap egyedül agyon sipákolta volna magát. Terka — a szakácsné — nagyon elkényeztette, minden kívánságát teljesítette és Búbos nagyon ügyesen megtudta magát értetni: p. mikor nagyobacska lett, nem akart a szakajtóban hálni, hanem fölszállt az asztal szélére, ott nagyon nyugtalanul járt-kelt, aztán lement a szakajtóba, bele ült és kiabált. Ezt addig ismételte, míg Terka meg nem értette, hogy ő fönt szeretne aludni; föl-tette hát magasabb helyre a szakajtót, mire a kis akaratos, boldog pihegés közt, elaludt.

Nem sokára másik lakásba költöztünk, a hol előbb gazdag emberek laktak, a kik a nyarat saját birtokukon töltötték. A lakásban csak egy régi hű cselédet hagytak, a ki igazán tisztán tartott mindent, de a leszögezett szőnyegeket — ter-

mészetesen nem szedte föl minduntalan, amit talán nem is tartott szükségesnek.

Elég annyi, hogy egy-két nap mulva észrevettük, hogy a pipi nagyon vigan kapkod valamit a földről, a parkettet kopogtatja és nagyon hí bennünket.

Már csak megnézem, mi lehet ott?

Egy kötötűvel kipiszkáltam a repedést és — Uram Istenem — egész molyfészket találtam! A Búbos folyvást kopogott, ő meglátta a repedés közt, de nem fért hozzá; — én az ő vezetése után kotortam a tüvel és 10—15 molyt is kipiszkáltam egyszerre. Kétségbe voltam esve, — a szünidőkre haza akartam utazni a gyermekekkel; azok is, jó anyám is, és mindnyájan örültünk neki; de így, ennyi mollyal, a lakást nem hagyhatom itt. Az új butort és szőnyegetek két hónap alatt ezek mind tönkre tennék!

De Buboska nagyon boldog volt. Már alig evett egyebet, csak — a mikor megéhezett — oda jött hozzám, aztán hitt, én követtem, ő meg koczogott a molyos szobák felé, fölkereste a fészkeket, én kikotortam, ő meg fölkapkodta. A nagy szőnyeget napjában kétszer-háromszor felhajtottam, ő meg vigan lekapkodta a már belefuródott molyokat, és annyit — szinte hihetetlen! — hogy a szó szoros értelmében begyet rakott. Májusban és júniusban alig tettünk egyebet mint molyot pusztítottunk, és valóban csak a Bubosnak köszönhetjük, hogy a szünidőkre haza mehettünk. Azt hittük, hogy otthon a baromfiak között a nagy lombos udvarban majd milyen boldog lesz szegényke!

De nagyon csalódtunk: ez az elkényeztetett »princzessze« (a hogy sokszor neveztük) soha sem csatlakozott csibetársaihoz. Egész más szokásai voltak; ő külön evett és nem ivott másból, csak abból a kis bádög-edényből, amiből itt ivott és véletlenül haza is vittük magunkkal. A husverés vagy tésztametelés hangjára rögtön ott termett és kikérte a maga

részét; de máskülönben nagyon élhetetlen volt. Addig, míg mi is otthon voltunk, jól ment a dolga; de azután jött a szüret, mindenki kiment a szőlőbe: ki dolgára, ki meg mulatságból, és akkor nem volt, aki az ő kívánságait elleste volna. Este, hogy az ő kamráját csukva találta, nem tudott hova lenni: a többivel nem mert hálni a szinben, hát behuzódott a venyigés kamrába,

Pár hét multán ott találták meg dermedve, holtan!

Az, a ki mindig a mások segítségére támaszkodott, bizonyosan akkor is, mikor ügyetlenül a venyige közé szorult, arra várt, hogy majd kisegíti onnan valaki. Mindig is féltünk tőle, hogy ennek a szegény állatnak szerencsétlen vége lesz, mert minden kedvessége és okossága mellett is olyan élhetetlen volt, amit csak a nevelésének lehet tulajdonítani. Lám még az állatoknál is rossz a kényeztetés.

Szives üdvözlettel maradtam Forgó Bácsi tisztelője. VOLF GYÖRGYNÉ.

A BÖLCSŐDÉBEN.

— Négy képpél. —

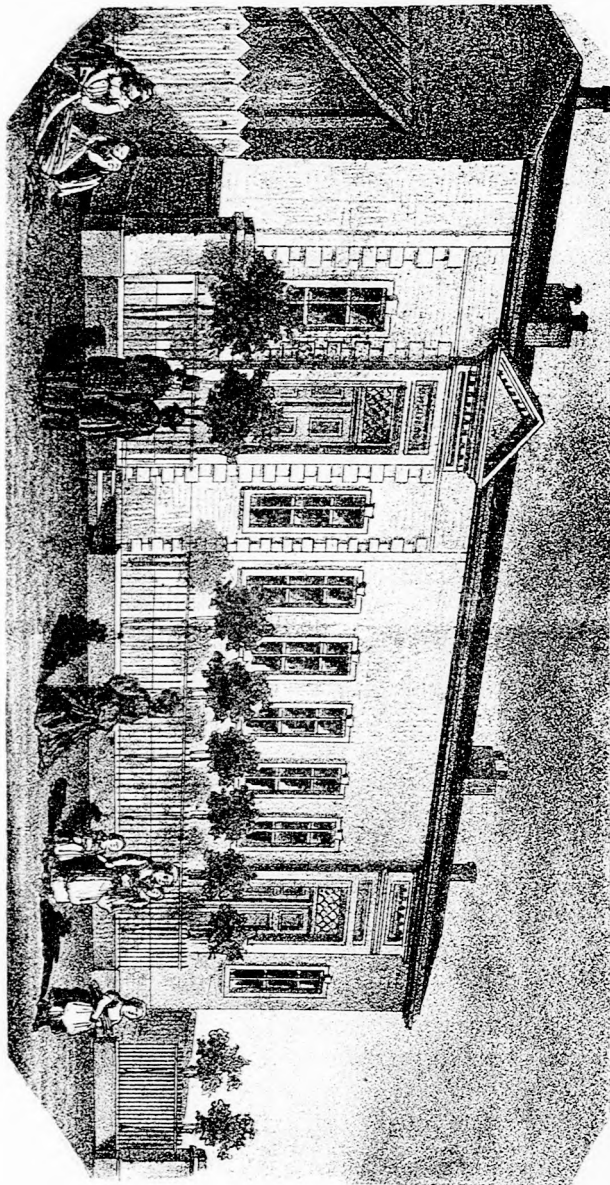
MÁJD KÉT ÉVEN ÁT sokszor volt a „Kis Lap”-ban említve a bölcsőde. A jótékonyág rovatában irtam róla sokszor és örömmel, mert az adományokat jegyeztem föl, melyeket jó szivű kis olvasóim küldtek a nemes, áldásos czélu intézet, az ott ápolt szegény kisdedek javára. Épen két hete közöltem az újabb nyugtatványt is az összegyűlt és átadott jelentékeny összegről.

Azok között, kik adományaikkal a jótékony czélra áldoztak, sokan lesznek, kik tudni szeretnék, milyen is hát a bölcsőde, mit csinálnak ott. És én kis adakozóim jóságát azzal akarom viszonzni, hogy egy pár rajzban bemutatom és egy-

uttal meg is magyarázom ezt a jótékony intézetet, hol sok, sok szegény kis gyermek talál szerető ápolást és menekül

bajtól, szenvedéstől, mely különben utólérté.

Azok boldog gyermekek, kik otthon, a szerető mama oldalánál, gondos felügyelet alatt vidáman töltik a napot, legtöbbször nem is gondolnak arra, hogy nagyon sok gyermek van, a ki nem olyan boldog, nem olyan vidáman tölti a napot. A szegény sorsu, munkás emberek gyermekei ezek. A nagyobbacsók még csak megvannak valahogy, eljárnak iskolába, vagy talán már munkába is, mesternél dolgoznak; de azok a kicsikék, akik még járni is alig tudnak, a kiknek felügyelet kell, azoknak szomorú a dolguk. A kinek közületek olyan kicsi testvérkéje van, elképzelheti (mert a saját maga piczi korára nem igen emlékezhetik senki) mily borzasztó volna az, ha a kicsike mellett nem volna ott a mama vagy a dada, a ki vigyáz reá, hogy baja ne essék, mulattatja, eteti, lefekteti, elaltatja, szóval gondját viseli; mert az olyan kicsi baba még semmit se tud megtenni

A RÖLÖSÖDÉKEN: A bölcsőde háza.

a mások segítsége nélkül. A szegény ember kicsinyére pedig nincs a ki gondot viseljen naphosszat. Apja, anyja csak ugy szereti, mint a gazdag szülő a maga gyermekét, viselné is gondját szívesen, de nem teheti. A szülőknek egész nap dolog után kell látni, hogy legyen kenyérre való. Még pedig legtöbbször a házon kívül, messze, idegen helyen dolgoznak, a kicsinyeket nem vihetik magukkal.

Ha magukra maradnak a kicsinyek bajba keverednek, unatkoznak, sírnak s belebetegesznek. Jótékony hölgyek tehát gondoskodtak róla, hogy segítve legyen a szegény szülők és gyermekek baján.

Berendeztek olyan intézetet, hol a kicsinyek gondos felügyelet alatt vannak addig, míg a szülők másfelé vannak elfoglalva. Ez a *bölcsőde*.

Csinos épületben tágas termek vannak berendezve a kicsinyek számára a legkisebbtől a nagyobbacskákig. Az apa vagy mama, mikor munkára indul, előbb

elviszi kis gyermekét, a bölcsődébe, hol jó nénikék gondosan ápolják, ügyelnek rá; mikor pedig a szülők elvégezték munkájukat, ismét haza viszik a kicsikét és áldják azt a nemes intézetet, mely gondját viseli az ő kiseddőknek. Vannak egészen árva kicsikék is vagy olyanok, kiknek beteg a jó

édes anyjuk; ilyenekről állandóan gondoskodnak a bölcsőde jóságos nénikéi. Persze sok bajjal és vesződéssel jár annyi apróság gondozása, meg költség is sok kell hozzá. De jótékony emberbarátok mindig adakoznak a nemes célra és a „*Kis Lap*“ kis olvasói közül is most már számosan vannak azok közt, kikre áldást ki-

vánnak a szegény szülők, kiknek kicsinyei ez emberbaráti intézetben mentve vannak bajtól, szenvedéstől és vidáman, boldogan töltik a napot, ugy mint más szerencsés gyermekek.

Körülbelül harminczhárom esztenedeje, hogy ez a derék intézet létezik

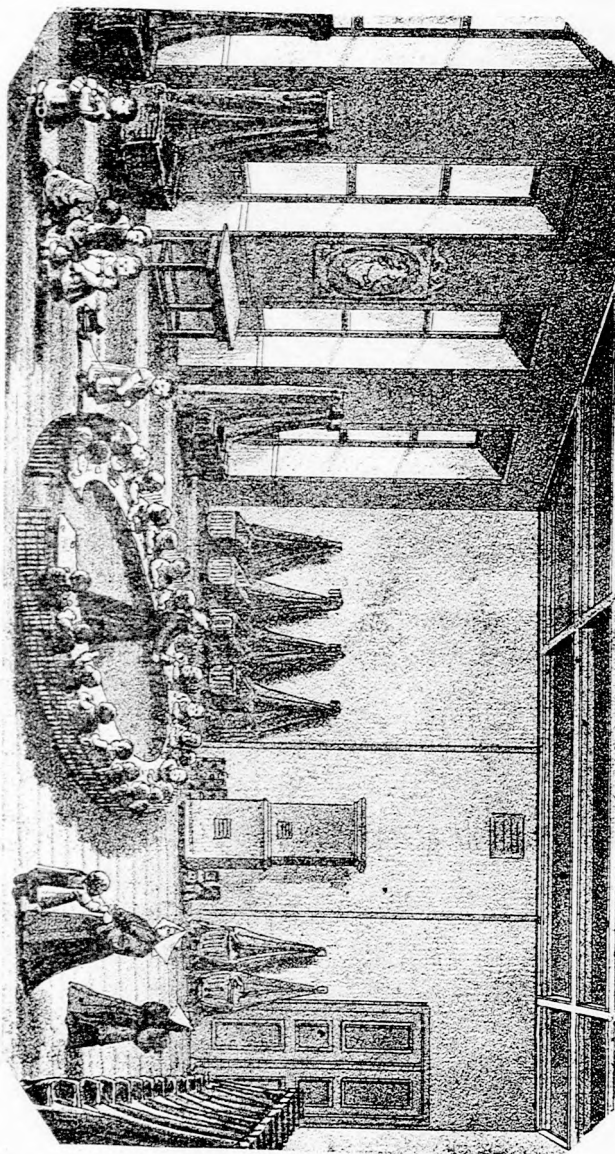

A BÖLCSÖDE: A piczinyek ápolása.

Budapesten. Egy nemes szívű, ember-szerető pap, Májer István, kit országszerte mint »István bácsit« ismernek s ki most ezimzetes püspök, volt az első, ki néhány

emberbarát segítségével az első bölesödét 1852-ben megalapította. A királyi család egyik nemes tagja, Hildegarde főhercegnő, volt az intézet védasszonya, egy másik, jóságáról híres hölgy, Forray-Brunswick Julia grófnő pedig az elnöke. Most a mi szeretett királyasszonyunk, Erzsébet királyné, az intézet legfőbb védasszonya, örökös elnöke pedig gr. Károlyi Sándorné, kivel együtt még több nemes szívű nő buzgólkodik a szegény kisdetek javára, köztük pedig Adler-Bancalari Hedvig asszony a pénztárkezelés gondját viseli.

Az egyletnek most már több házban van bölesödéje, a főváros különböző pontjain. Mind czélszerűen van berendezve s mindegyikbe fölvesznek gyermekeket, két-hetestől négy évesig. Minden kisdednek külön ágyacskát adnak, etetik, fürösztik, öltöztetik s gondos ápolónók ügyelnek föl rájuk kora reggeltől estig, a mikor jönnek a szülők és haza viszik a kicsinyeket. Napközben a nagyobbacskák vigan

A bölesödésben a nagy terem

játszanak a nagy teremben, hol minden
 ugy van rendezve, hogy kedvöket tölthes-
 sék. Észre sem veszik, már elmúlt a nap,
 jön a mama vagy az apa és akkor a kicsi-
 kék örvendezve mennek haza. De reggel

ismét örömmel térnek vissza, tudva, mi-
 lyen jó dolguk van itt.

Az egyesület szabályai szerint az, a
 ki 700 frtot fizet le egy ágyacska felállí-
 tására és fentartására, vagyis egy sze-

A BÖLCSÖDÉBEN: Hazatérés.

gény kisded számára való helyet biztosít,
 az alapítók sorába lép. A »Kis Lap«
 jószívü kis olvasói már annyit adtak össze,
 hogy nem igen sok hiányzik már s akkor
 együtt ök is alapítók lesznek s ez föl lesz
 jegyezve az alapított ágyacska fölött.

EGY ANGYALKA TÖTÉNETE.

(Képpel a 412. lapon.)

KARÁCSONY est volt. A föld, bár téli
 álmát aludta, szintén ünnepelni lát-
 szott a szent estét. A fák ágait a zuz-
 mara tündér-fátyolként lepte el, míg a
 földet vastag hótakaró fődé. Az egyes

...LEKÜLDTE HOZZÁ ANGYALKÁJÁT. (Lásd a 413. lapon.)

hó
ho
fér

lél
Ör
ke
lal
zu
gy

ser
gé

ho
cz
fá
rá
ta
me
ve

di
ne

ké
ka
fel
a
ká

vá
fö
ör

ke
és

ta
kü

m
an
ne

hópelyhek gyémántként ragyogtak a tiszta holdvilágban, a csillagok pedig különös fényben tündökölték az égen.

Mindenütt, még a legszegényebb házakban is, csöndes megelégedés uralkodott. Örömmel töltte el a szülők lelkét gyermekeik ártatlan öröme; s hálás kegyelet lakozott a gyermekek szívében a jó Jézuska iránt, ki születése napján minden gyermekére egyaránt gondol.

Csak egy gyermek öröme nem örült senki sem. De hisz nem is volt öröme szegénynek!

Tán megfélekedett róla a Jézuska, hogy ott hagyja a szegény árvát az utcán, a templom lépcsőzetén kuczorogva, fázni, éhezni; nem készít neki boldog Karácsonyestet, meleg szobában terített asztalt, puha ágyat, hol megpihenhetne, megmelegíthetné fáradt tagjait, másnapi örvendező ébredésre!

A Jézuska nem feledkezett meg a didergő árva gyermekről. Ellenkezőleg, neki készíti a legszebb karácsonyfát!

Leküldé hozzá angyalkáját, (Lásd a képet a 412. lapon.) ez hó-pehellyel bélelt kagyló-bölcsőbe fektette, szép rózsaszín felhőtakaróval takarta be, úgy röpiült vele a tiszta légen keresztül magához a Jézuskához az égbe.

S mikor elérték a mennyet, egy halvány kis csillag futott le onnan, le-le a földre, a hópelyhek közé, hol eltűnt mind örökre.

A kis árva fiúcskát pedig a Jézuska kebléhez szorítja; szárnyakat adott neki és fölvette angyalkái közé.

Másnap a sekrestyés a templom ajtajánál egy megfagyott fiúcskát talált a küszöbön!

De a megfagyott gyermek lelke a mennyország kertjében van, hol minden angyal egy virág, s hol »árvácskának« nevezi a Jézuska boldog gyermekét!

KARÁCSONY ESTÉJE.

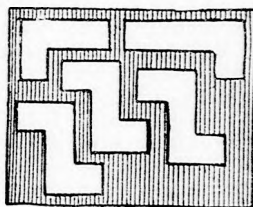
(Képpel a 404. lapon.)

AZ ESTI ég fennen ragyog,
Kigyúltak a kis csillagok.
A magasban angyal sereg,
Ki kótábul, ki anélkül,
Jézuskának zoltárt zeneq.

Karácsonynak szent estéje
Ráborult a földtekére,
Rá az egész nagy világra,
Mely örömmel, igaz szívvel,
A kis Jézus jöttét várja.

Kunyhóban és palotában
Egyaránt nagy boldogság van:
Még született a Jézuska,
A ki gyermek-pajtásina k
A sok ajándékot hozza!

TALÁLÓS KÉPREJTVÉNY.

Kemény papirosból vágjatok ki olyan öt alakot, minők e rajzon láthatók (fehérben.) Jó lesz, ha kétszer-háromszor nagyobb alakokat vágtok, de ügyelve, hogy pontosan egyforma arányban legyen nagyobb mindegyik. Az öt részt állítsátok aztán úgy össze, hogy keresztet képezzenek.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXIX köt. 24-dik számában közölt betűrejtvény megfejtése:

„Kisfaludy Sándor.“

Helyesen fejtették meg: Redlich Ella, Horváth Róza és Sándor, Polonyi Dezső és Lajos, Róna Aranka, Seefehlner Margit és Egon, Mittelmann Adél és Rezső, Hutiray Andor, Fodor Gizi (Saját írásod-e? Ha igen, dicséretet érdemel. F. b.) Pillich Margit és Ferencz, Császár Aranka, Honka és Géza, Geduly Vilma, Kármán Ferencz, Fleischmann Irén (hiányosan), Galgóczy Jolán, Kánitz Gizella, Barota Emilia, Waller-

stein Margit és Laura, Erdélyi Zoltán (írj két sor közt és lassan, akkor megjavul az írásod. F. b.) Eckermann Ede, Mautner Aladár, Szabady Emília és Sárka, Porucz Olga, Basch Auróra, Hevessy Laczika, Göttmann Ilona, Griebisch Ella, Szemző (?) Aglaé (nevedet ird ki olvashatóan. F. b.) Eichner Zsigmond, Nádory Vilmos, Kőnczey Mariska, Weidlich Irma, Kohn Rozina, Pollák testvérek, Neuwelt Gyula, Dózsa Aranka és Ödön, Buzás Gyula, Sztankay Évi és Ilka, Piacsek István, Máday Andor, Lakenbacher Jenny, Latkóczy Etelka, Jurenák Vilma, Bözirke és Lajos, Falcione Sarolta, Glós Aranka, Leitner Mór, Grün Johanna, Bárány Ilona, Molnár Margit, Jónás Aladár és Béla, Borszéky Elvira, Szívós Zsigmond, Grossmann Amália és Ernő, Neuhold Kornél, Reichart Aranka, Kalavizky Mariska, Miháletz Kálmán, Holländer Hugó, Payer Margit, Salzberger Rezső és Jakab, Schmitt Sándorka, Raisz Béla, Hirschfeld Gizella, Flamm Kamilla, Klein Sándor, Fromm Erzsike, Rosenspitz Róza és Sarolta, Frank Béla, Weisz Béla és Kornél, Krausz Aranka, Vincze Jenő és Aurél, Pollacek Blanka, Pali és Frigyes (kinek az írása? F. b.) Grossmann Emil, Faykis Ferike, Dörner Olga, Jakóbei Gyula, Lóvy Ödön, Szemző Erzsike, Jakobovics Leó és Jenő, Pösel Gizella, Baky Margitka (kinek az írása? F. b.) Pseherer Flóra, Frank Olga és Malvin, Mandl Géza, Ruzska Zoltán, Hubert Czilka, Sárka és Lipót, Váczy Margit, Buzinkay Feri, Ernst Miklós, Günsberg Aranka és Gizella, Ungár Malvin és Márton, Szentmarjay Gizi, Knoll Erzsé és Lenke, Schütz Aladár és Lajos Vollhofer Gizella, Cséfalvay Géza, Thassy Géza, Weber Olga és Gilbert, Gornyi Ida, Frölich Dóra, Jancsó Károly, Varga Zsigmond, Schmiedl Irma és Etel, Merza testvérek, Dunay Margit, Lázár Gerő és Ernő, Csörgő Bandi, Hirschl Matild, Gábel Aranka, Beck Róza, Tenner Adél és Oszkár, Schlesinger Dezső, gr. Somssich Ödön és Tihamér, Opitz Janka, Uhlig Erzsike, Zágler Irén, Elsner Aurélia, Kohn Ilonka, Finály György és István, Heránuş Róza, Wágner Veléria, Berkó Anti, Lindenbaum Ilona, Székely Aladár, Jellinek Szeráfin, Miliesz Erzsike és Ilonka, Tarányi Irma és Ferkó, Mocsáry Erzsike, Dull Andor, Karakasevics Jozefin, Rónay Zoltán, Andorka Emma, Vaskovics Gizella, Peczeli Ilona, Deutsch Frida, Gross Irén, Roth Gyula, Szokolovits Iván, Gerencsér testvérek, Stauber Berta, Ignácz Berta, Mairovitz testvérek, Konkoly Gyula.

*
A »Kis Lap« XXIX. köt. 23-ik számában közölt betűrejtvény megfejtését utólag még beküldték: Nádasy Irén, Payer Margit, Salzberger Rezső és Jakab, Schütz Aladár és Lajos, Vollhofer Gizella, Cséfalvay Géza, Zsoldos testvérek.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Molnár Dávid. A »kristálypalota« alatt voltaképen csak üvegfüdélű és üveg falu ropant csarnokot kell érteni. Az üvegek vaskeretbe vannak foglalva. — **Mautner Aladár.** Ird meg a te okos kanarid történetét s küldjed be. Ha arra való lesz, közölni fogom. — **Zsoldos testvérek.** Szívesen veszem, ha a levélírásban váltakoztok egymással. A rejtvények ellen sincs kifogásom, csak szeretném, ha karika alakjában szerkesztenétek, hogy ne mindig egyformával álljunk elő. A Margit gondos írása külön dicséretre érdemes. — **Földváry Miksa.** A te földványaiddban is csak az alakot szeretném más milyennek. Szerkezetileg szabatosak. — **Borota Emília.** Úgyes rajzok, de nagyon könnyűek. — **Szóllóssy Margit.** Főlépüléseted és takaros levélkédet örvendő tudomásul veszem. — **Seefehlner testvérek.** Ha épen úgy akarjátok, a verseiteket ám küldjétek be én persze főntartom magamnak nem közölni, ha nem ütök meg a mértéket. — **Kaufman testvérek.** A Jézuska szívesebben hallgatja meg a gyermek kérését. Csak forduljatok hozzá magatok. Hogy honnan terem az a sok szép történet, mese, vers? A képirót, ha kérdeznétek, honnan szedi képeit, mi választ kapnátok? A tapasztalás, megfigyelés, gondolkodás, érzés, tapintat, szeretet, ihlet és rátermettség összegéből, amely megalkotja a művészt s az író. — **I. I. Levelét** nem vettem. — **Fisch Paula.** Karácsonyi történetkéd, bár általánosságokban mozog, csinos előadása által dicséretet érdemel; közlésre persze még nem való. — **Lübek Adél.** A leveled papirosának alsó szélé most is rojtos. Nem vagyok oly kicsinyes, hogy azért ki ne adjam. De mert magad írod, hogy vigyáztál leveled külső alakjára, emlittem föl ennek hiányait. — **Milassin Luiza.** Kártyát nem szeretek a képrejtvényekbe fölvenni. — **Wagner Valeria.** Kívánságodnak már a jövő évnegyedben fogok eleget tenni. — **F. S.** A karácsonyi történetből épen a történet hiányzik. — **Kohn Irma.** A »Jótekonyság« rovat világosan mutatja, hogy a könyörödományokat Forgó bácsinak szokták beküldeni. Mi értelme volna másképp ama hálalevélnék és nyugtatóvanyának? — **Kovács Jani.** Azt hiszem, a vidék minden nagyobb városában kapható korcsolya. — **Deutsch Frida.** Az első anyni változatban fordult már elő, hogy nem folytathatom. A második hiányos bár, de elmés. Hibája az, hogy az egyes a többes számmal nincsen összhangzásban. — **Bak testvérek.** Mindjárt a 3-ik szótagban tévedés. A »ka« szótagra nem lóugrásban, hanem parasztlépésben következnek »az«. — **Donáth Dezső.** A gyors öltözködés kirajzáros jutalmából forintta gyűlt adományt a bölcsödének át fogom

adni. — **Faragó Ella, Freund Regina, Szokol Dani.** Az a nap nem szerdán, hanem pénteken van; órája 11—12. Regina arczképét szívesen veszem. — **Moravszky Tádé.** A kért hangjegyeket utánvétellel megrendelheted Tábornyky és Parsch zeneműkezeskedéséből; »Kis Lap« szép és olcsó bekötési tábláit *Hirhäger Károly* egyetemi könyvkötőnél. — **Gold Margit.** Hogy gondold, hogy azt a gyerekes gagyogást kiadhatnám? Majd ha megnőttél, akkor nyilván jobb telik. De akkor reménylem, már nem fogsz verseket írni. — **Kormoss Szilárd.** A Moravszky Tádénak szóló üzenetből te is érthetsz. — **Leitner Mór.** Ha úgy meg vagy elégedve a »Kis Lap« olvasmányaival, mért ajálják mást? Serdültebb gyermekek számára azonban tudok. Ilyen a »Magyar Ifjúság Lapja«. Szerkeszti Kürthy Emil, kiadják a Révai testvérek. Szintén megfelelő ifjúsági közlöny a Dolinay Gyula által szerkesztett »Hasznos Mulattató.« Mindkettő Budapesten. — **Cserven Lilla, Günsberg testvérek.** Nem szép írást, de *Liszt*-t követelek, s azt, hogy a levél-papíros ne legyen rojtos szélű, se moecos. H. neve ki nem volt írva egészen. Csak a kezdőbetűje. De tudni fogja, hogy ő maga volt, valamint azt is, hogy miért került bele a félelmes »Büntetés« rovatba. Mutassa meg, hogy fogott rajta az intés: írjon tiszta levelkét, Szabad lev. lapnak is lennie. — **J. E.** Fölfogásával teljesen egyet értünk. — **Nádasy Irén.** A szerkesztővel a kiadótársaság is oda igyekszik: bár épen vasárnap, a pihenés és ünneplés napján volna minden kis hívem kezében a »Kis Lap«. De Inta, ahol ti laktok, nem lévén pósta, hibánkön kívül esel el a te kedves vasárnapi foglalkozásodtól. Még csak azt kívánhatom, hogy szemed hova előbb erősödjék meg, hogy este is olvashassad a te »Kis Lap«-odat Gondos írásod dicséretet érdemel. — **Pollacsek testvérek.** A Kauffman testvérekhez intézett pósta nektek is szól. — **Stauber Berta.** Berta és Boriska nem egyazon név. — **Resofszky Emil.** A küldeményeket szépen köszönöm. Ugyancsak nyalka magyar legényke vagy azon a képen! — *Több rendbeli rejtvényt, elbeszélést stb., melyet itt egyenkint elő nem sorolok, egy s más okból nem közölhetek.*

BÜNTETÉS.

Rojtos szélű papíros, hanyag írás, pecsétes levél miatt figyelembe nem vettem a következő neveket: *I. I. — I. E. — I. B. — F. X. — P. T. — O. testvérek. — H. Zs. — B. Ö. — U. D. — G. E. és E. — S. testvérek.*

Kis olvasóimhoz.

Ez a szám az utolsó e kötetben és ebben az esztendőben. Bucszunk, de csak rövid pár napra, míg beköszön az új esztendő, mely, hiszem, együtt talál mindnyájunkat. Addig is boldog ünnepet, boldog újévet kíván mindnyájatoknak és köszöni az ezerfelől özönlő üdvözléseket.

hivetek

Forgó bácsi.

Jótekonyság.

A *bölcsöde* javára: Donáth Dezső 2 frt 2 kr., Szigeti Ilona 50 kr., Roboz Kornélia 20 kr., Fisch Paula 50 kr., Batthyány Ervin 1 db 10 frankos aranyat. — A már eddig kimutatott 430 frt 60 krral együtt összesen 433 frt 82 kr., és 1 db 10 frankos arany.

*

Halmi Ferencz árvái javára: Hay Jolán 50 kr.

*

Tihanyi Miklós árvái javára: Hay Jolán 50 kr.

Ezen adakozások ki vannak mutatva a »Nemzet« czimü napilapban.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon!
Forgó bácsi.

Figyelmeztetés.

Ez a szám az *utolsó* ebben az esztendőben. Nehogy a megküldésben mulasztás vagy késedelem történjék, tartottuk szükségesnek e helyt külön figyelmeztetni erre az előfizetőket.

Tisztelettel

a kiadóhivatal.

Ujévi ajándéknak

alkalmas következő ifjusági iratok.

Az ATHENAEUM könyvkiadóhivatalában (Budapesten, Ferencziek-tere 3. sz.) s minden könyvkereskedésben, Bécsben Szelinszki Györgynél (Stefansplatz 6.) kaphatók:

- Barthélemy.** Az ifju Anacharsis utazása Görögországban, a Krisztus előtti negyedik század közepén. Barthélemy után az érettebb magyar ifjuság számára szerkeszté Hanthó Lajos. Színes kemény kötésben s több fametszetű képpel 1 frt 80 kr.
- Hoffmann Ferencz.** A tarka könyv. Százötven erkölcsi elbeszélés. Kis gyermekek számára. A negyedik német kiadás után magyarítá egy gyermek barát. Harmadik javított kiadás *Nyolcz színes képpel. Kemény táblába kötve* 1 frt 80 kr.
- Hoffmann Ferencz** közkedvességü ifjusági irataiból a következők jelentek meg: 1. A tengeren tul. 2. Vidor Ferkó. 3. A milliomos. 4. Bűnhődés. 5. A becsület utja. 6. A milyen az ur, olyan a szolgálja. 7. A szokás hatalma. 8. Tiszteld atyádat és anyádat. 9. A becsületszó. 10. A helgolandi fiu. 11. A hű szív. 12. A jó tett is meghozza kamatját. 13. A két hű barát. 14. A magas északon. 15. A megtért. 16. A munka jutalma. 17. A szenvedések iskolája. 18. A testvérek. 19. Anyai szeretet. 20. Az életbiztosítás. 21. Az igazság napfényre jő. 22. Az Inka kincse. 23. Egy fedél alatt. 24. Egy levél a szentírásból. 25. Hűség és álnokság. 26. Ki mint vet, úgy arat. 27. Királyfi. 28. Loangó. 29. Milord Cat. 30. Próbák. 31. Szegény és gazdag. Ára egy-egy kemény táblába kötött s *négy csinos képpel* ellátott kötetkének 50 kr.
- Ifjusági emléklapok.** Gyűjtötte *Füssy Tamás.* Színes táblába kötve 1 frt.
- Kingsley Károly.** A hősök, görög tündérmesék gyermekek számára. Angolból fordította Pulszky Ágost. Egy könyomatu czimképpel. Diszkötésben (vörös angol-vászonban, aranyszegélylyel) 2 frt 50 kr.
- Marryat kapitány.** Rüsztig Zsigmond, a brémai kormányos. **Uj Robinson** a magyar ifjuság számára fordíta dr. Dulácska Géza. 94 képpel. Kemény táblába kötve 2 frt.
- Martin M.** A természet három országa. Különös tekintettel Magyarországra. A magyar ifjuság számára átdolgozta dr. Dulácska Géza. 32. táblán 262 színes ábrával s fametszetekkel. Színes kemény táblába kötve 4 frt.
- A „**KIS LAP**“ különböző évfolyamainak számos szép képpel diszitett kötetei csinos kemény kötésben egyenkint 3 frt.
- Ney F.** Gyermekek könyve. Képekkel. Második bővített kiadás. Kemény diszkötésben, 30 színezett képpel s egy körrajzzal 1 frt 70 kr.
- Remellay Gusztáv.** Fény és boru. Történeti elbeszélések. A mindkét nembeli érettebb ifjuság részére. Két könyomatu képpel. Színes kemény táblára kötve. 1 frt 80 kr.
- **Szent László király,** történeti elbeszélés az ifjuság számára. Két képpel. Színes kemény táblába kötve. 1 frt 80 kr.
- Schmid Kristóf ifjusági iratai** díszes kemény kötésben: Klára. — Walther Florentin. — A rózsató. 70 kr. — A sajtóhiba. — Thimóth és Philemon. — A drágakövek. — A csodaorvos. 70 kr. — Thalheim Etelka. — A karthausi kolostor. — A megrongált festmény. 70 kr. — A virágkedvelők. — Reinhold Tófor. — Waldomir. 70 kr. — A báránka. — A galambocska. — Az elveszett gyermek. 70 kr. — Paulina. — A kalászszedő leány. — A légy. 70 kr. — A jó Fridolin és a gonosz Detrik. 70 kr. Eustachius. — Márton az öreg hegyi lakos. 70 kr. — Tanulságos beszélyek. 70 kr. — A jó Örzse. — A komlóvirág. — A legjobb örökség. 70 kr.
- Svanton-Belloc Luiza. Pierre és Pierette,** a kis kéményseprők, vagy a csavargó élet veszélyei. A francia Akademia által koszoruzott pályamü. Az ötödik kiadás után fordította Sárkány F. J. Egy színezett képpel. Kemény táblába kötve 60 kr.
- Taylor A.** A gyermekek és a madarak. Tanulmányosan mulattató olvasmány 8—12 éves gyermekek számára. 17 angol fametszvényyel 1 frt.
- Történeti A, B, C.** A magyar történet jelesebb királyai, vezérei s államférfiainak színezett alakjaival A, B, C. rendben. Kis honfiak és kis honleányok számára. Irta a Jókedvü bácsi. A képeket rajzolta Szemlér Mihály tanár. Színes kemény táblába kötve 60 kr.
- Virágcsokor,** emlékül jó gyermekeknek és ifjaknak. Gyűjtötte *Füssy Tamás.* Színes táblába kötve 1 frt.

Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi.* Kiadó-hivatal: Budapest, Ferencziek-tere 3-ik sz., Athenaeum-épület. Budapest, 1885. Nyomatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.